

23 ✓

BISERICA ȘI COALA
REVISTĂ BISERICĂȘCĂ - CULTURALĂ
ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMĂNE A ARADULUI

No. 2979/1932.

GRIGORIE

din îndurarea lui Dumnezeu episcop ortodox al eparhiei române a Aradului, Ienopolei și Hălmeagului, precum și a părților anexate din Bănatul-Timișan.

Iubitului cler și tuturor credincioșilor din eparhia Aradului, dar și pace dela Dumnezeu Tatăl și Domnul nostru Iisus Hristos, împreună cu salutarea noastră arhierască.

„Învîind Iisus din mormânt,
Ni-a dăruit nouă viață vecinică
și mare milă.”

(Din Cântările Învierii).

Iubiții Mei fii duhovnicești,)*

Cu inima plină de părintească îngrijorare Vă grăesc vouă astăzi de Praznicul Învierii Domnului. Sunt îngrijorat de năpraznica mânie a apelor, care a stins multe vieți omenești și a nimicit tot avutul împreună cu casele multor mii dintre credincioșii noștri din eparhia Aradului și alte părți ale țării noastre.

Deschis-am, iubiții mei, Cartea Facerii și cetit-am din capitolul 6 următoarele cuvinte ale lui Dumnezeu: „nu va rămânea Duhul meu în oamenii aceștia în veac, pentru că nu sunt decât trupuri păcătoase” (Facere 6 v. 3). Pe vremea potopului s’au înmulțit deci răutățile oamenilor pe pământ.

Stăm noi oare mai bine decât oamenii de pe vremea potopului?? Nu răspund cu cuvintele mele, ci cu vorbele unui copil de 6 ani, pe care l-am întâlnit pe una din străzile Ara-

dului, în ziua de 9 Aprilie a. c., când primejdia intrării apelor în orașul Arad era mai amenințătoare. Copilul era din Micălaca, — unde aproape toate casele s’au prăbușit, — și tatăl său îl lăsase în grija unui prietin din Arad. Copilul plângea, când l-am întâlnit și l-am întrebat: „De ce plângi?” El mi-a răspuns: Plâng că ni-a pedepsit Dumnezeu, luându-ne casa, și acum e numai apă în locul ei.

— Dar, măi copile, cine ți-a spus că ni-a bătut Dumnezeu?

— Tatăl meu!

Vă întreb pe toți: unde sunt astăzi părinții, cari să invețe pe fiii lor despre un Dumnezeu care pedepsește păcatele? Unde sunt creștinii adevărași, cari cel puțin în vremuri de criză cumplită să biciuiască petrecerile, beșiile, desfrânările, lăcomia, minciuna, ura fără de margini și alte răutăți strigătoare la Cer?!

*) Prea Cucernicii Preoști vo: cili această Pastorală în ziua I. a Sf. Paști.

Dar scopul meu nu este să întăresc des-nădejdea celor slabi, ci să aduc aminte tuturor, că precum moșii și strămoșii în vremuri de încercări își lămuriau credința, așa și pe noi spre lămurirea credinței ne încearcă Dumnezeu. Căci prea s'au împărțit unii frați ai noștri în ale credinței, prea se urăsc ca necredincioșii. Precum meteorii numai prin întunecimea soarelui pot fi văzuți adeseori, așa și bunii creștini prin încercări grele se vădesc. Precum cremea lovită de oțel scapără, așa scapără și schintea dumnezeiască în noi în fața durerilor.

Înțelegerea puterilor se face numai când sunt piedici, iar virtutea stăpânirii de sine se formează în focul suferințelor. Nici viața nu e viață numai cu soare fără umbră, numai cu fericire fără griji; durerea îndulcește bucuria, câștigul și pierderea, unul după altul ne dă averea.

În lumina acestor adevăruri înțelegem acum mai bine și rostul sfintei Cruci de pe Golgota. Fără crucea de pe Golgota nu am avea Praznicul Învierii. Prin scump sângele Mântuitorului s'a făcut împăcarea între Tatăl Ceresc și oameni. Prin Învierea Domnului s'a biruit moartea și ne-a răsărit nouă vecinicul adevăr al vieții vecinice.

* * *

Bucurați-vă, deci, iubii mei fii sufletești, că pământul și pietrele rostogolite pe mormintele noastre se vor prăvăli, cum s'a prăvălit peatra de pe mormântul Domnului, atunci când va suna goarna judecății, lăsându-ne drum de biruință spre viața vecinică.

Dar se cade, ca prăznuind sfânta Înviere, să ne dăm seama să nu închinăm păcatului viața noastră. Fiecare dintre noi, care ne împărțășim cu trupul și sângele Domnului, avem puterea, pe care o vedem în fiecare primăvară la toate florile câmpurilor, pădurilor și grădinilor și dacă fiecare florică, cum dă căldura, iese la suprafață, lepădând petalele uscate, croindu-și petale noi și verzi, cu atât mai mult noi oamenii să nu rămânem cei vechi, fără de bunălate, fără dreptate și fără milă. Trebuie să ne curățim sufletul și să ne înocim cu sărbătoarea.

Să ne iubim unul pe altul, și să ne îm-

brățișem ca frații, cum zice una dintre cele mai frumoase cântări ale Învierii. Cine va stămpăra mai multe suferințe, cine va alina mai multe dureri, cine va ajuta mai mult pe cei lipsiți și nenorociți, cine va fi mai iertător, și cine va arăta mai multă părere de rău de păcatele sale, acela se va apropia mai mult de Dumnezeu, căci Dumnezeu este dragostea.

* * *

Când vă adresez cuvintele acestea e cu neputință să nu vă spun că lupta împotriva păcatului trebuie să o începem cu tineretul nostru.

De atâtea ori V'am îndemnat să lăsați tineretul ca să meargă pe calea binelui, arătată de Sf. noastră maică biserică. Vă îndemn și acum, să grijiți de creșterea tineretului, ferindu-l de ură și desbinare, de societatea rea, de alcoolism și plăcerile trupești. Voi, părinții, să dați neamului și Bisericii copii ascultători și recunoscători, curați la trup și suflet. Să-i îndemnați a se înscrie în societatea Sf. Gheorghe a tineretului și să fie supuși poruncilor dumnezeiești și bisericesti, cari se vestesc din sfintele Biserici. Să se adune în jurul sfintelor Allare strămoșești, iar nu să facă desbinări de care râde Diavolul și de cari se bucură vrăjmașii toți ai neamului nostru.

Când cineva seamănă grâu, alege semințele cele mai bune și mai roditoare. Acelaș lucru îl face Sfânta Biserică sămănând în sufletele tinerilor sămânța faptelor și gândurilor bune și curate, cari sunt: cinstirea de Dumnezeu, iubirea de părinți, munca cinstită și alte virtuți alese.

Tinărul roman Regulus a căzut în prisoare la Cartaginieni. Aceștia l-au trimis în țara lui, la Roma, ca să ceară pace dela Romani, iar dacă nu va aduce pace, va avea să plătească cu viața sa. Regulus a venit la Roma, dar n'a învățat pe cei ai neamului său să se predea cu slăbiciune, ci i-a îndemnat să lupte pentru Roma, iar apoi s'a întors înapoi la Cartaginieni, cari l-au ucis mișelește.

Vechii Greci au ridicat o statuă de bronz, o leoaică fără limbă, în cinstea unei fete tinere, care mai bine a suferit să i se smulgă limba decât să-și vândă neamul ei.

În comuna Micălaca de lângă Arad, cu prilejul potopului de ape, o fată tină, cu primejduirea vieții, a scos douăzeci de copii din valurile apelor, făcând bucurie părinților.

Fericiți am fi noi și puternic ar fi neamul nostru, dacă tinerii și fetițele noastre ar crește în duhul iubirii de Dumnezeu și de neam, pentru care să-și păstreze cinstea până la moarte.

•••

În fruntea scumpei noastre țări avem un Rege tânăr, pe Majestatea Sa Regele nostru Carol al II-lea, care a spus, când s'a suit pe tron, că dorește să fie regele culturii românești. Mare bucurie va avea și prea iubitul nostru Rege, dacă tronul Țării Românești va fi împrejmuit de tineri creștini, cari să jure credință până la moarte, drapelului, Bisericii și neamului.

Mai ales tinerii și toți cei cu inimă curată să cânte în această sfântă și mărită zi:

„Ziua Învierii, popoarelor, să ne luminăm, Paștile Domnului, Paștile; că din moarte la viață și de pe pământ la Cer, Hristos Dumnezeu, ne-a trecut pe noi, cei ce cântăm cântare de biruință“.

Din moartea urei și pizmei la dragostea vieții în Domnul! Aceasta o doresc tuturora și cu această dorință în sufletul meu, strig vouă tuturor:

„Hristos a înviat!“

Al vostru al tuturor, binevoitor și prea iubitor Părinte.

Arad, la Ziua Învierii Domnului, anul 1932.

† *Dr. Grigorie Gh. Comșa*
Episcopul Aradului.

Șapte ani de plugărie sufletească

Din Activitatea P. S. Sale Părintelui
Episcop Dr. Grigorie Gh. Comșa.

Briand, celebrul ministru al Franței, repostat decurând, și-a plecat capul în mormânt cu rugile bisericii sale, cu a acelei biserici pe care el și-a dat toată silința să o despartă de statul francez.

Aceasta împăcare cu biserica în fața morții,

din partea marelui bărbat de stat, are un tâlc adânc și o semnificație pilduitoare.

Sufletul omenesc și în marele ministru Briand, urcat sus pe culmile civilizației și a culturii omenești, ca și eu zilerul sărman care trebuie să deie zilnic luptă năvalnică pentru o bucătură de pâine, elementara cerință a vieții, se luptă cu sine, se luptă cu împrejurările, căzând și înălțându-se mereu, ca apoi la urmă când se apropie moartea, să sfârșească cu capitularea în fața nemărginitei înțelepciuni și bunătăți, cari conduc lumea aceasta.

Nemulțumirea, revoltă în contra prevedinței Dzești, un caz în natura sufletului omenesc, ele sunt fenomene de suprafață, fiindcă în realitate, cum face psalmistul, sufletul omului așa se dorește după Dzeu ca cerbul sătos după apă.

Dorința sufletului omenesc, oricât s'ar lăsa acesta ademenit de luminile pământului, este lumina vecinică. Este înspăimântător de lung și ragul acelor oameni cari au luptat, au suferit și au muncit chiar pentru biserica lui Hristos. Dar vorba este că martirii bisericii și-au ajuns scopul, ei au reușit să-și împreune sufletele cu bunul suprem, cu lumina cerului, pe când aceia cari au huzurit în bunurile pământești, desconsiderând sau prigonind chiar biserica, s'au plecat spre partea stângă, acolo unde stau cei meniși osândel vecinice.

Cultura omenească, orice progrese frumoase ar face, nu va putea clinti dela loc cântarul faptelor și al dreptății, carele este în mâna lui Dzeu.

Incontestabil că părintele Episcop Dr. Grigorie Gh. Comșa a luat în mânele sale tinere și voinice conducerea diecezei Aradului în vremuri de grea cumpănă.

Sufletele intelectualilor noștri, ca și a sătenilor noștri, mult iubiți, vor iubi pe Dzeu. Toate sufletele simt o sete ferbinte după dulcețile cerului.

Prin cărți, prin ziare, prin reviste și peste tot prin instituția miraculoasă a tiparului a pătruns un nolan de cunoștințe în sufletele atât ale orășenilor, cât și ale sătenilor.

Zeci de drumuri s'au deschis spre muncă și spre fericire.

Și acum o întrebare decizătoare pentru soarta credincioșilor noștri, care formează cea mare parte din grosul neamului nostru, se impune fiecărui prinț bisericesc, dar care este drumul adevărat?

Prințul nostru bisericesc Dr. Grigorie Gh. Comșa, pe care îl va judeca nepărtinitor istoria bisericească, a ghicit întrebarea dela început

și a văzut că pe un neam și pe o biserică nu o pot ridica nici bogățiile, nici armele, ci duhul care le pătrunde.

Poți foarte ușor concentra la oară o mie de oameni, cu o mie de capete și cu o mie de păreri, dar nu ai făcut nimic până când acești o mie de oameni nu sunt pătrunși de aceeaș credință și de acelaș duh.

Părintele episcop Grigorie a prins cu toată energia și cu toată cunoștința de cauză condeii în mână și a scris o serie de cărți valoroase, cari sistematic urmăresc crearea unui unitar duh de viață și de muncă în viața noastră bisericească și religioasă.

Din nimic a creat acea nespuse de cuminte și apreciată bibliotecă a creștinului ortodox, care vrea și poate să creieze, acolo jos, în paturile largi ale poporului, un duh unitar, pe de o parte de iubire, iar pe de altă parte de apărare a acelei biserici, care își are chiagul sufletesc deja încheșat și nu are lipsă de împrumuturi străine.

Pe urma acestei activități cu condeii, episcopul nostru tiner și viguros va ajunge să ducă la îndeplinire o dorință veche a bisericii noastre, de a trezi energia de muncă a tuturor fiilor săi și a face din aceste energii resletite o singură energie puternică, care ca apele Nilului vor ajunge să ude și să fructifice toate pământurile sufletesti.

În timpul când poporul de jos și intelectualii de sus au cerut să vie episcopul în mijlocul lor, părintele episcop Grigorie a răspuns la apel, a cutreerat pe vreme bună și vreme rea satele noastre dealungul și dealatul, muștrând, îndemnând și aprinzând iubirea sătenilor pentru biserică lor.

La orașe ne-a ținut acele conferințe zdrene, care au mișcat lumea intelectualilor, și a pus-o în mișcare pentru biserică strămoșească.

Și dacă s'a cerut în noi vin nou, părintele Grigorie a înfiat nu numai munca misionarismului, ci l-a organizat prin munca personală, așa că azi avem un factor nou de muncă în biserică, dar a pus în mișcare aceea ce are neamul nostru mai bun, tineretul. Suntem la început deabea, dar avem nădejde fermă că sânguința de albină și energia de soldat curajos al bisericii, a părintelui Episcop, va reuși să ne dele societăți religioasă ale tineretului, de model.

Un duh nou și riguros va pătrunde în tinerimea noastră ortodoxă, care până ieri alaltăieri era paraginată și desorientată. Ghicitor sufletesc a fost părintele Grigorie și atunci când a pus la cale și acel curs misionar în

Arad, în luna Februarie, ca să deie iubiților lui preoți perspective și îndemnuri noi.

Preoțimea noastră cu ceaslovul subsoară, nu mai poate răspunde exigențelor sufletesti din ziua de azi.

Cui nu-i dragă lumea patriarhală de altădată, când vorba preotului era considerată ca vorba unui profet indiscutabil. Dar lumea s'a schimbat, a devenit mai sceptică, mai pretenzivă și preotul nu poate rămânea în urmă, trebuie să meargă și el înainte cu cunoștințele, cu munca și cu metoda. La aceasta cerință a vremurilor noi a răspuns părintele Grigorie cu cursul misionar pe care l-a ținut în Arad și pe care îl va continua în alte părți.

Dar din scrierile de până aici nu l-am cunoaște complect pe acest episcop, care este în mijlocul muncii sale. Nici odată nu poate vorbi părintele episcop de iubiții săi părinți, fără ochii plini de lacrimi și atunci, când, în călătoriile lui misionare mai recente, a văzut fețele gânditoare și triste ale preoților săi, cari numai la copiii lor se gândeau și nu-i puteau ajuta, cu dureri grave a luat drumul capitalei și nu s'a odihnit până nu a adus baremi o feliu de pâne pe seama conapostolilor săi.

Nu e timpul, nici locul, să vorbim de inima bună și simțitoare a părintelui nostru ocrotitor, care este Episcopul Dr. Grigorie Gh. Comșa.

Atunci, când lumea își îndreaptă ochii țintă înspre biserică și spre copiii ei, e locul să-i trimitem cărmuitorului sufletesc dela Arad mângâiere și îmbărbătare.

Vrem biserică dominantă, vrem biserică cultă, vrem biserică ajutătoare, vrem biserică vie ca un isvor de apă, din care să ne întărim sufletește, dar aceasta biserică, așa cum o vrem, nu se poate face fără luptă continuă și fără muncă de amănunte și lupta trebuie să o dăm până este vreme.

Și luptă fără conducător bun, nu este.

Conducătorul, ori cine ar fi, el este om, cu dureri, cu tristeță, cu zeci de gânduri mistuitoare, dar noi îl ridicăm cununa izbânzii în zare și îl rugăm să privească înnoindu-și puterile de muncă spre această cunună, care vine dela Dzeu și dela oameni. Părinte Grigorie, privește drept la țintă și uită tot ce ar putea să Te supere, fiindcă poporul vrea o cale sufletescă dreaptă și sănătoasă. Lacrimile și ostănelile sunt mijlocul cel mai bun prin care ne poți croi această cale.

De sărbătorile Paștilor fostul prinț moștenitor al Germaniei, care are și el copii la școală, să plânga contra duhului în care cresc

copil de azi și condamnă cu vorbe aspre pe toți aceia, cari, prin diferite influențe, încearcă să slăbească duhul sănătos de altădată, în care creșteau copiii. L-am citat pe acest prinț, nu pentru a-mi împodobi paginile de față, ci din pricina, că acest om a stat multă vreme în vârful piramidei și a avut ocaziunea să vadă mulți oameni și multe împrejurări, ca apoi să se aleagă cu experiența, că duhul face tot, duhul sănătos și duhul idealist.

Părinte Grigorie, în slujba duhului creștinesc Ți-ai pus condeiul și viața, fi vesel și sănătos, că mergi pe drumul cel mai bun.

Dr. Ștefan Cioroianu
protopresbiter.

Preotul și societatea de azi.

De Grigorie Episcopul Aradului

Am complectat esențial studiul meu apărut cu titlul de mai sus în „Biserica Ortodoxă Română” și acum îl reproduc, voind a trezi forțele iubitelui nostru cler și a îndemna lumea laică să iubească preoșimea. Studiul este o apologie a clerului nostru și de aceea, cu ajutorul lui Dumnezeu, îl lansez cu modestia celui ce știe că în vreme de criză de tipar nu ne putem exlinda să examinăm problema mai pe larg.

Studiul acesta emană din necesitatea imperioasă de a apăra prestigiul clerului, dar el va cuprinde și multe îndemnuri, ca biserica noastră să aibă preoși corespunzători.

Nu este o tagmă mai criticată ca tagma preoțească, dar pentru nici-o chemare nu se jertfește mai puțin ca pentru ea. Într-o ședință a Camerei Deputaților din Decembrie 1931, un domn deputat a căutat să micșoreze rolul preoșimii, și faptul acesta s'a petrecut în legătură cu votarea bugetului cultelor. Alt deputat s'a ridicat să apere clerul, dar a spus că preotul numai în viața satelor are rol. Ca și cum religia ar fi numai pentru unii!

Glasurile protivnice, oricât ar fi de puține, trebuesc reduse la tăcere. Și chiar pentru cei mai buni trebue să arătăm icoana preotului în fața lumii de azi, ca preotul să fie apărat și preoșimea să-și aibe drepturile ei.

I.

Mângăierile Preotului în fața criticelor.

Câmpul acțiunilor vitale ale intereselor românești pe teren religios, cultural, educativ, caritativ și social în timpul de azi reclamă, mai

mult ca oricând, munca zeloasă a clerului. Oamenii de azi așteaptă îndreptarea dela mecanica socială, dela schimbarea raporturilor dintre capital și muncă, dela schimbarea referințelor externe ale vieții, cari nu trec mai departe de interesul material. Dar mai știm că omul se leagă cu mâni și cu picioare de lucruri trecătoare, cum sunt banii, averi pământești, locuințe sompluoase, mese voluptoase etc.

În fața acestei tendințe a firii omenești cine va ști să dea rețeta cea mai potrivită a lecuirii? Cine să facă pe om a nu se alipi numai materiei? Care doctrină să convingă pe om că necesitățile de ordin spiritual premerg celor de ordin material? *Învățătura lui Iisus Hristos. Căci numai această învățătură ne va păzi de lăcomie, de furturi în dauna statului, de minciuna zilnică, de ura dintre partide.*

Prea mulți s'au emancipat azi de sub tutela religioasă și prelind a-și face datoria din sentiment umanitar. Dar toți, sau cei mai mulți dintre aceștia, cari accentuiază umanitarismul, ar face mai bine, dacă ar zice: așa fac, fiindcă așa cred eu că e bine!

În asemenea condiții, omul se face pe sine Dumnezeu. Atunci omul trăește numai pentru sine, se închide între ziduri chinezești, ca să nu poată fi stingherit de nimeni. Egoismul ajuns stăpân strigă: Eu, omul, pământesc în toată ființa mea, să trăesc, încolo piară lumea.

Câtă amărăciune trebue să încerce în stărea aceasta un preot. *Căci preotul este celce trebue să ridice ochii oamenilor spre cer și de sigur că preotul va fi rău văzut de egoiștii cu ochii îndreptați numai spre pământ.* Insuși Fiul lui Dumnezeu a simțit ura egoismului. Evanghelistul Matei zice că un cărturar a venit la Iisus și i-a arătat dorința de a merge în tot locul după Mântuitorul. Atunci Domnul i-a zis: „Vulpile au vizuini și păsările cerului cuiburi, iar Fiul Omului n'are unde să-și plece capul” (Mat. 8, 20).

Cât de mare idealism îți trebue, în mijlocul materialismului de azi, ca să propagi spiritualitatea cea mai înaltă! Oamenii totdeauna s'au legat de onoruri, ranguri, distincțiuni și recunoștințe omenești, iar desconsiderarea și disprețul îi chinuește de moarte. Oamenilor cu asemenea concepții cine le va da lumina adevăratei valori, a cinstei reale? Cine și în numele cărei învățături va putea spune că împlinirea datoriei este cea mai frumoasă răsplată? Care parte să fie perspectiva celui ce vine să prezinte pe Cel răstignit între tâlhari și deci icoana totalei lipsei de recunoștințe?

Dar să mergem mai departe. Omul iu-

bește plăcerile și desconsideră durerea, răbdarea, suferința! Cununa de spini nu face impresie bună în fața celui egoist și materialist. El voește să se înalțe. El vrea plăceri și, ca să le aibă, ar ucide totul în calea sa. Cine, în asemenea condițiuni, să prezinte, cu sorși de izbândă, alte realități, acelea ale resignării și luptei prin necazuri? Cine să arate adevărul Crucii lui Hristos?

Și mai este ceva. Omul nu are plăcerea să se supună. Nu-i trebuie o autoritate. El se crede destul de independent ca să nu mai aibă nevoie de o busolă mai presus de el. Postește, dar când el voește, se spovedește, dar când el crede de cuviință; cine în asemenea împrejurări să se inspire din ascultarea lui Iisus? Mântuitorul a ascultat nu numai de părinții săi, ci se supunea judecătorilor nedrepti, ca Pilat și Caiafa etc.. *Ce ar fi în lumea de azi, dacă nu ar exista ascultarea propovăduită de biserică? Săracii unde ar afla mângâiere? Bogății unde ar găsi stimulentele dărniciilor lor? Muncitorii unde ar avea un reazăm mai trainic de mângâiere? Că furturile, fărâdelegile sunt în numărul de azi și nu în număr mai mare, cui avem să-i mulțumim? Credinței creștine!*

Oamenii de azi zic: trebuie să ținem pas cu vremea! Ce slujbe așa de lungi? ce folos mărturisirea în cele patru posturi? de ce să ascultăm cele nouă porunci bisericesti? și câte altele! Și încă aceasta nu este cea mai extremă părere! Sunt și păreri, cari recunosc utilitatea religiei, dar numai pentru oamenii dela sate, lipsiți de cultură. Alții, cu duimul, spun așa: să mâncăm și să bem, că aici pe pământ este totul. Dar cum va mânca și va bea omul, când abia are o coajă uscată? Cum poate lucra unde vrea și cum vrea, când nici nu are unde lucra sau, și dacă are unde, abia poate să-și asigure traiul zilnic? Cum poate omul să-și petreacă, dacă o boală istovitoare îl leagă da pat?

Înțelepciunea omenească răpește omului liniștea sufletului, nădejdea în ceace este nepertor. În fața unui mormânt, înțeleptul necredincios vede sfârșitul oricărei demnități omenești și sfârșitul destinului omenească. Un muribund nu va găsi mângâiere în cuvintele unui filosof, care va zice: Fii liniștit, că și alții au mai murit, și tu vei fi îngropat ca și alții; iar privitor la suflet: nu te teme, că după moartea trupului, nici el nu va mai fi. Dacă muribundul va zice: „dar dacă există iad?” ce va răspunde filosoful? Căci nu-i filosofie a zice: dacă este iad, mai sunt și alții acolo!

Fără de toate acestea, preotul este acela, care grăiește lumii de azi cuvintele Mântuitorului. În timpul atâtor mizerii sociale, ca cele de azi, în epoca luptelor de clasă, *preotul îndeamnă pe sărac să nu privească pe bogăți cu ochi răi. Pe bogăți, preotul îi îndeamnă să-și facă datoria către cei lipsiți. În timpul egoismului și al concurenței fără frâu, îndeamnă pe oameni la înfrânare. Preotul îndeamnă pe oameni să nu se răzbune, ci să caute a se iubi unii pe alții. Preotul mângâie pe bolnavi, pe muribunzi, grijește de lineri, desleagă pe ceice se pocăiesc. Preotul mijlocește descoperirea divină oamenilor, adică voia lui Dumnezeu, mijlocește voința aceasta cu scopul de a fi ascultați și mijlocește mijloacele harice.*

Ca preotul să-și poată îndeplini chemarea lui, avem nevoie să lămurim pe toată lumea, chiar și pe cei mai „culți” oameni, că preotul trebuie să muncească în o atmosferă favorabilă. Preotul curat și cinstit la suflet trebuie să simtă că învățătura lui este vâpae de foc. El trebuie să simtă că societatea, în mijlocul căreia trăiește, îl agreiază ca pe un factor absolut trebuitor. De aceea, în cele următoare, vom schița câteva adevăruri, din cari va rezulta rolul important al preoșimii noastre.

Înainte de aceasta vom stabili, spre mângâierea preoșilor, că cine condamnă și urește pe preoși, urește pe Dumnezeu. Cine vatămă chiar numai pe un servitor al nostru, vatămă și pe stăpân, deci pe noi. Cine bate fiul altuia, amărește dragostea părintească. Acest adevăr îl spune însuși Domnul: Cea ce se leapădă de voi, de Mine se leapădă (Luca 10 v. 16).

Mântuitorul voește să se împărtășească de cinstea și necinstea slujitorilor săi adevărați, ca toți cei ce disprețuesc pe preoși să știe: că cine vatămă pe un preot nu a vatămat numai pe un om!!!

Mângâia-ți-vă, deci, cucernici preoși, dacă sunteți disprețuiți, că însuș Dumnezeu este disprețuit! Zice proorocul Zaharia: Cel ce se atinge de voi (trimiși ai lui Dzeu) se atinge de lumina ochiului Lui (2 v. 8).

Preoșii adevărați pot fi mângâiați, că precum vederea se vatămă prin cea mai mică atingere, așa și Dumnezeu este atins prin ofențele aduse preoșilor!

Noi preoșii zicem lumii de azi: Nu suntem ingeri, ci ființe slabe, dar Dumnezeu lucrează prin ființe slabe, ca să se cunoască bine că Dumnezeu lucrează prin noi. Beliducele Sisara este răpus de o femeie, Abimelech este străpuns de o femeie, căzând trupelul assiriene prin a-

jutorul unei teme. Lui Ghedeon i-s'a poruncit să lupte cu oameni pușini împotriva Madianiților, ca poporul să nu să încreadă, uitând de ajutorul lui Dumnezeu! Cu 300 oameni a biruit Ghedeon, cu 300 oameni a biruit Leonida pe Greci: cu preoți mo-dești a biruit neamul nostru, cu preoți înfundați în temnițele vrăjmașilor neamului, dar a biruit!!!

Aceste adevăruri ne dau mângăere. Acum urmează să arătăm celor ce azi ne urăsc, că ne urăsc înzadar, căci prin noi Țara și Biserica vor înflori.

II.

Necesitatea unui ideal în viață.

Niciodată nu mi-au plăcut cuvintele aspre și ocărătoare la adresa preoțimii, dar nici nu m'au decepționat, fiindcă m'a liniștit convingerea profundă că societatea omenească, nu de formă, ci în urma unor adânc simțite necesități sufletești, strigă după doctori isteți și devotați, cari să-i aline durerile și să-i descâlțeze sufletul din ghiarele materialismului, care, mai ales în zilele noastre, a ajuns peste măsură de pretențios, mărginind, în mod nefiresc, întreg omul numai la satisfacerea trebuințelor materiale. Dacă s'ar putea desmînți cuvintele Domnului Hristos, „că nu numai cu pâine va trăi omul, ci și cu tot cuvântul ce vine dela Dumnezeu”, atunci societatea omenească simplamente ar trece la ordinea zilei peste trebuințele sufletești și, în consecință, nu ar avea decât zâmbete de indiferență pe buze, când ar fi vorba de preoți.

Idealismul nu trebuie sădit în oameni, căci el zace adânc sămănat în sufletul fiecărui om și își cere drepturile sale la viață, cu o putere insufocabilă.

Triburile cele mai degenerate sufletește, din centrul Africei, își au și ele cultura lor sufletească, poate mărginită, față de cultura noastră, dar este vorba că o au. Au și ele idei, obiceiuri religioase și naționale, pentru cari sunt în stare să-și jertfească viața. Dacă materialismul ar avea drept, când spune că cultura omenească nu este altceva decât o secrețiune a creierului, atunci ar fi inexplicabilă dragostea și jertfa oamenilor pentru cultura lor. Noi însă vedem că și cei mai pușini culți au nevoi sufletești, pentru cari luptă.

Mai puțin materialismul ar putea să explice cursul istoriei omenești. E drept că între oameni s'au dat războaie lungi și cumplite, pentru bunuri materiale, pentru pășuni grase, pentru ce-

lăți bogate, pentru pământuri roditoare; dar aceste războaie au rămas de un calibru mic, pe lângă luptele, cari s'au dat pentru idei și pentru concepții, deci chiar pentru zvârcolirile sufletești.

Sutele și miile de mucenici creștini nu au râvnit la nici un bun material. Suferințele lor, luptele lor, jertfele lor s'au făcut numai și numai pentru suflet. Mahomedanii umplu atâtea pagini de prigoană cruntă și de glorie de dragul Semilunei, pe care ar fi dorit-o stăpânitoare, atât peste răsărit, cât și peste apus. Este imposibil să spui, în fața unui om cugelător, că viața și luptele omenimii s'au dat pur și simplu din motive economice. Dar în războiul mondial, care a dărâmat atâtea bunuri materiale și a nimicuit atâtea vieți omenești, nu a primat sufletul? Nu fieștecare națiune se provoca la drepturi sufletești, când își cerea libertatea și autodeterminația? Dar ce spun revoluționarii de ieri și de azi? În fond, toate acțiunile lor de luptă pleacă dela ideologia că societatea omenească nu e bine organizată, ci trebuie altcum să se organizeze, nu numai în vederea împărțirii bunurilor materiale, ci și a bunurilor sufletești.

Și acum să trecem, dela colectivitate, la oamenii singuratici. Oare în viața individuală a fiecărui om nu se petrec aceleași lupte ca în viața firului de iarbă, care, plecând din sânul unei minuscule sămânțe, se necăjește să săgețeze pătura de pământ, ce o acoperă și să ajungă la soare, la căldură și la lumină?

Fiecare om trăiește și luptă în virtutea celor două puternice bolduri: unul este instinctul de viață, celălalt este boldul de a-și face viața cât mai plăcută și mai fericită. Biserica, școala, teatrele, spitalele și celelalte instituțiuni culturale consumă anual mii de milioane, și nu fiindcă ar fi impuse ca niște juguri, ci fiindcă sunt necesități simțite, pe cari le reclamă sufletul omului, ca ceva firesc, ca ceva ce-l ajută ca el să se desvolte și să ajungă gradul maxim de fericire pe pământ.

În definitiv, suprema formațiune a societății omenești, statul modern, nu s'a făcut numai cu sânge, ci și cu concursul oamenilor, cari au convingerea că, la urma urmei, statul are de scop cultura, pe care sufletul omenesc o cere așa de stăruitor.

Nici progresul social, nici arta, nici religia, nici știința nu s'ar putea desvolta pe bază materială; dacă nu ar exista cerințe profund simțite în sufletul omului după ideal, după cultură.

Ceva străin, ceva impus cu sila ar fi putut ține o sută-două sute de ani și ar fi perit fără

urme, fiindcă, dacă masele enorme de oameni nu ar fi dorit cultură și ideal, ar fi distrus de mult totul, și atunci nici-o ramură a culturii omenești nu ar putea arăta o continuă tendință de a se ridica tot mai sus. Dar între trebuințele sufletești ale omului, acea trebuință, care nu a perit niciodată, ci a cerut să fie susținută, încălzită și păzită, a fost chiar trebuința legăturii cu ființa absolută, care este Dumnezeu.

(Va urma)

Răstignirea și Invierea.

Slujba Apostolului a fost totdeauna, și mai întâi de toate, suferință și jertfă. Urmarea necondiționată și desinteresată a lui Iisus Izbăvitorul, vrând nevrând, este legată de o mulțime de dureri, cari concretizează povara Crucii pe umerii creștinilor.

Mântuitorul nostru nu a făgăduit ucenicilor săi niciodată nici un fel de bucurie sau răsplată pământească pentru lucrul lor evanghelic, ci totdeauna le-a cerut devotament în vederea marilor și numeroaselor suferințe, pe cari sunt nevoiți să le îndure în lumea aceasta. „Oricine voiește să vie după mine, să se lapede de sine, să-și ia crucea și să-mi urmeze” (Marcu VIII 30). Prima condiție a urmării lui Iisus este lăpădarea de noi înși-ne, a doua condiție: crucea. — „Amin, amin grăesc vouă, veți plânge și vă veți tângu, iar lumea se va bucura. Voi veți fi în întristare, dar întristarea voastră se va preface în bucurie.... În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea” (Ioan XVI 20, 33).

Când vorbește de fericire, totdeauna o pune în legătură cu suferința de fiecare clipă, sau o proiectează pe un plan îndepărtat, în viitor. Mântuitorul Hristos nu spune învățăceilor: dacă faceți așa sau altfel „sânțeți fericiți” acum, în prezent, ci de cele mai multe ori spune: „*veți fi*” fericiți, — „*se vor mângăia*”, ... „*vor moșteni pământul*”, ... „*se vor milui*”, ... „*vor vedea pe Dumnezeu*”, ... „*este împărăția cerurilor*”, ... ș. a. m. d. (cf. Matei V). Deci fericirea va fi cândva, în viitor, pentru noi, în eternitatea prezentului pentru Dumnezei, dar cu condiția ca *acum* să trăim pentru Evanghelia Lui: să ne lăpădam de noi înși-ne, să luăm jugul crucii și să-l urmăm necondiționat și desinteresat. Ori acest lucru înseamnă acceptarea de bunăvoie a durerii și suferinții.

În lume există o neînțeleasă istorie și o

supremă lege a suferinții. Se pare că ea pleacă drept dela izgonirea lui Adam din raiul desfătărilor și al fericirii. De atunci și până astăzi nici un om nu a trăit fără să poarte o cruce a suferinții. De aceea sf. apostol Pavel, în ceea ce privește pe creștinii, grăește: „Că vi s'a dat vouă pentru Hristos, nu numai să credeți în el, ci să și suferiți pentru el” (Filipeni I. 29).

Suferința este un leac amar, dar bun, pentru sănătatea noastră morală. Precum aurul se curăță în foc, tot așa virtutea și devotamentul se arată în jertfă și suferință. Răbdarea, bărbăția și toate puterile noastre trupești și sufletești în suferință se arată.

Dacă am trăi numai în belșug și fericire, dela un timp nu am mai putea suporta nici o greutate în viață. Ne-ar obosi și slăbi puterea de rezistență sufletească și nu am mai cunoaște nici acea liniște și pace și mulțumire, care se așează în sufletele noastre după sbumciumul suferinței.

Cât de frumos este seninul și soarele după vifor și furtună!.. Suferința este furtuna, iar soarele după vijelie e liniștea și pacea sufletească ce urmează după suferință.

Cine urmărește operele și biografiile oamenilor aleși constată, nu fără uimire, că toți oamenii mari ai lumii, toți binefăcătorii și toți înțelepții, sfinții și mucenicii au cunoscut și au golit până în fund paharul suferinții amare. Căci în suferință se arată forța noastră morală. Ea curățește și sfințește pe om. Prin jertfă și suferință se probează și se oțelește marea putere, care cârmulește lumea văzută și nevăzută, adică *puterea sufletească*.

Se zice că numai omul poate plânge. Animalele nu ar avea acest privilegiu, pe cum s'a crezut până acum. Ba chiar mai mult. Cine se ferește de suferință, pentru a trăi numai pentru sine, tihnit și în belșug, își pune în pericol viața și fericirea sufletului. Căci zice Mântuitorul: „Cine va voi să-și mântuiască sufletul, îl va pierde; iar cine va pierde sufletul său pentru mine și pentru evanghelia, acela îl va mântui” (Marcu VIII, 35).

Cine se închide în egoism, pentru a-și fericii numai viața personală, își osândește sufletul, iar în schimb cine își jertfește viața pentru Hristos și Evanghelia sa, câștigă mântuirea sufletului său. Categorie alternativă...

În acest senz privind semnificația și realitatea suferinții din lume, desigur, marea cea sărată a suferinței de astăzi capătă un gust mai dulce, iar sufletul nostru primește noui și însemnate puteri de resemnare, de rezistență și de luptă.

Oricât am suferi pe pământ, niciodată și în nici un chip nu vom umplea măsura suferințelor lui Iisus Domnul nostru. Va rămâne în cartea vremii un veșnic și suprem exemplu de consolare, suferința și patima Lui pentru mântuirea noastră. Jertfa și Suferința Lui este izvorul și secretul pentru jertfa și suferința noastră.

Este imposibil ca cineva, privind Crucea Mântuitorului nostru, să nu primească nebănuite puteri de încurajare în lupta vieții și apostoliei. Cu atât mai mult, cu cât după Răstignire și Ingropare, urmează slăvita Inviere.

Ziuă sfântă a Răstignirii și ziuă luminată a Invierii, coboară și lasă în noi Harul tău, căci numai în lumina ta vedem lumina, bucuria și desfătarea, pe care o visează conștiința întunecată a veacului nostru ars de dorul mângăerilor consolatoare.

Pr. Il. V. Felea.

Invierea lui Cristos.

Departa peste Ierihon, luceafărul dimineții, însângerat, se zărește pe muntele Maslinilor. Pe o potecă îndosită, se străduesc la deal o ceată de femei cu vase și cu fășii. Ele pășesc îngândurate spre grădina de pe munte. Chipul lor e învăluit adânc în măframe albe și după mersul lor ascuns sub faldurile hainelor largi și lungi, nu poți să le recunoști.

Intr-o casă smerită dela marginea Ierusalimului, plini de groază, învățăceii Domnului stăteau refugiați. Unii plângeau, iar ceilalți ședeau cu fețele îngropate în palme. Era o liniște de moarte.... Dintr'odată, în jurul casei s'aud pași iuți și precipitați. În ușa se aud bătăături puternice. Uluiți, învățăceii Domnului sunt acoperiți de spaimă. În mintea lor se urcă gânduri grele de fugă ori tăgăduire.

La ușa însă se deslușesc glasuri de bucurie. Sunt mironosițele, cari strigau cu insistență: „Deschideți, deschideți! Suntem noi: Maria Magdalena, Maria mama lui Iacob și mama fiilor lui Zevedei. Am venit să vă aducem vestea cea mare că Iisus, învățătorul și Domnul nostru, a înviat!

L-am văzut noi înși-ne! Ni-s'a arătat nouă! Ne-a vorbit și ne-a dat poruncă să venim la voi, să vă chemăm să mergeți în Galileia. „Acolo îl veți vedea" (Matei 28, 10).

Cristos a înviat din morți,
Cu moartea pe moarte călcând
Și celor din mormânturi
Viață dăruindu-le.

Adevărul faptului invierii Domnului l-a certificat apostolilor mormântul gol. Acest adevăr n'a putut fi înăbușit de nici o putere omenească.

Invierea lui Cristos constituie piatra unghiulară, pe care apoi sf. Apostoli fortifică temelii bisericii creștine. Numai convinși de invierea lui Cristos, ne putem explica starea sufletească a învățăceilor cu totul diametral opusă celei din timpul patimilor. Așa se explică răspândirea creștinismului, cu toate obstacolele ce i se pun în drum.

Însă invierea lui Cristos câștigă în intensitate și strălucire, precum trece vremea. Invierea ne aduce aminte, în fiecare clipă, că mai presus de toate în noi pulzează viața spiritului, care este creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Astfel au înțeles sfinții apostoli adevărul invierii, care nu lipsea nici când din învățăturile lor și de unde izvoarea toată virtutea lor.

Așa trebuie să înțelegem și noi invierea Domnului, ca o fâșie de lumină, ce se revărsă asupra noastră în tot timpul vieții.

Veniți, deci, iubii cetitori, veniți des de dimineață, la ziua invierii lui Cristos, când glasul armonios al clopotelor despică întunecul, veniți la sfânta biserică să prăznuim invierea Domnului. Aceasta înviere va sălașui în casele noastre credința și binecuvântarea lui Dumnezeu.

Sculați! Cristos a înviat!

Conferința administrativă din Șebis.

În 9 Aprilie a. c. Dl. Primpretor al plasei Șebis a binevoit să țină o conferință administrativă, la care a invitat și pe protolerele tractului Buteni: Ștefan R. Lungu. Au participat toți notarii și primarii din comunele plasei. La ora 11 1/2 Dl. Primpretor Dr. Florlan Ștefănița deschide ședința printr-o cuvântare potrivită, salutând pe reprezentantul clerului din aceste părți,

Obliectul prim al desbaterilor îl formează sectarismul și în special pentecostalismul, care face ravagii în plasă. Vorbește cu deplină competență și mult avânt Dl. primpretor Dr. Ștefănița, arătând, — cu cazuri concrete, — că unde ne poate duce anarhia sectelor. Arată, că în multe comune, sub masca sectară se strecoară idei comuniste. Profeții falși sectari îndeamnă aderenții lor la răzvrătire în contra stăpânirii, la denegarea plății dărilor și la îndeplinirea altor îndatoriri cetățenești. Arată, că a primit jalbă din mai multe comune, — din partea învățătorilor, — că părinții elevilor pentecostali nimicesc fizicul copiilor lor, prin

foamea la care îi supun, prin insomnia din timpul nopții și prin tremurăturile fără rost din adunări. Penticostalii în nebunia lor merg mai departe, își torturează vitele, pe cari le hrănesc alocurea numai de 2—3 ori la săptămână. Prezintă apoi în culorile cele mai vii anarhia sufletească de pe sate, unde s'au încuibărit sectarii de toate nuanțele. Indeamnă apoi pe Dnii notari și primarii satelor să-și facă datoria, punând sufletul lor zid de apărare în contra puhoiului amenințător. Este apoi vorbitorul călduros ovaționat. Se dă cuvântul protolereului Ștefan R. Lungu, care ține o vorbire potrivită din domeniul sectarismului, — cu specială privire la baptismul și penticostalismul, care grasează în plasă.

Arată în cuvinte plastice raportul dintre Biserică și Stat, constatând, că nu poate suferi unul, fără să se resimtă celălalt. Arată, că Biserica ortodoxă este mama neamului românesc. Intre scopurile Bisericii și ale Statului nu există contradicție, deoarece același cetățeni sunt și fiii Bisericii. La rândul său Biserica, afară de mântuirea vecinică a sufletului, se interesează și de binele vremelnic al credincioșilor. Anarhia socială de azi, deslănțuită în mare parte de acțiunea subverzivă a sectelor, nu poate lăsa indiferentă Biserica. Ea își face datoria, arătând fiilor săi rătăcirea în care se află și marginea prăpăstiei la care au ajuns, deci de dânsii atârnă să înțeleagă primejdia și să scape de distrugere. Biserica ortodoxă, atunci când se luptă împotriva sectelor, nu este condusă de ură sau dușmănie, ci se află în situația legitimei apărări. Preoțimea nu dă lupta pentru o bucată de pâine, pe care ar putea-o chștiga chiar și alurea, ci lupta se dă pentru Neam și Țară, cari sunt grav amenințate.

Arată, că dacă baptismul era sufocat la începuturile sale, azi n'am avea o organizație în parte recunoscută de Stat. Administrația de atunci nu și-a făcut datoria față de Biserica noastră, ci a fost chiar complice cu sectarii și atunci răul s'a organizat. Să nu se repeteze acuma cazul cu penticostaliștii. Ceeace cerem noi administrații românești e, să aplice legea cultelor cu rigoare față de secte, în speță față de baptism și penticostalism, denunțând și luând măsuri în contra abuzurilor. Să se aplice și sancțiuni, acolo unde indolența sectară n'are margini. Noi ne-am făcut datoria față de bapțiști. Le-am arătat rătăcirea. Dacă dânsii nu vor să revină, păcatul este al lor. Atâta așteptăm dela bapțiști, ca să se retragă în adunările lor, și să înceteze cu agitațiile în contra clerului, și cu calomniile debitate în contra Bisericii. De altă parte baptismul, ca o înfirmă minoritate, în toate comunele să înceteze a face politică comunală pe spinarea majorității ortodoxilor. Ar fi mai bine, ca să-și caute de treburile și de propriile lor scandaluri. Să se abțină dela propagandă nelegală, lăsând Biblia și misionarismul pe seama celorce au studiat-o și au căderea a fi predicatorii lui Hristos. Ceeace privește penticostalis-

mul, trebuie urmărit și pedepsit exemplar de cel în drept. Administrația să-l supravegheze regulat, denunțând abuzurile. Doctrina lor este o fantezie religioasă morbidă. Aderenții lor sunt candidații siguri la nebunie.

Asigură asistența că, apărându-și Biserica, își apără neamul și Țara. Ori aceasta este datoria cetățenilor, cu atât mai vărtos al celor cu răspundere din țară. Cuvântarea se termină în aplauzele asistenței.

Conferințe de acest fel s'ar putea lărgi și în alte părți. Prin asemenea procedee s'ar realiza o colaborare mai intimă între Administrația civilă și Biserică, iar profitul ar fi obștesc.

Ureche.

Societatea „Sf. Gheorghe” la liceul „Moise Nicoară”.

Duminecă 17 Aprille s'a ținut prima ședință festivă a soc. „Sf. Gheorghe”, în prezența unui numeros auditoriu.

La această serbare ne-a onorat cu prezența sa P. S. Dr. Grigorie Comșa, episcopul Aradului, împreună cu suita sa compusă din P. C. S. părintele Mihai Păcățian, P. C. S. părintele Georgea, P. C. S. părintele Caius Turic și P. C. S. părintele Nicolae Țandru, precum și corpul profesoral al liceului.

Programul începe cu „*Tatăl nostru*”, cor executat de elevii clasei a IV B., între cari se evidențiază elevul Maghiș datorită vocii sale plăcute.

În cuvântul de deschidere, C. S. părintele Sabin Ștefea ne vorbește despre însemnătatea religioasă și educativă a societății, arătând cum din modeste începuturi s'a dezvoltat o puternică societate religioasă, care cuprinde pe toți elevii cursului superior al liceului „Moise Nicoară”. Părintele încheie nădăjduind și în viitor tot atât de mari succese ale conștiinței religioase în sufletul elevilor.

Apoi dl. Petrehele, președintele activ al societății ne vorbește despre societate și însemnătatea ei și despre rolul pe care l-a avut C. S. părintele Sabin Ștefea în întemeierea societății.

După dl. Petrehele urmează dl. H. Galdău, care declamă frumos poezia „*Candela*”, de Grigorie Alexandrescu.

Urmează conferința d-lui Miloș Gh. având ca subiect: „*Personalitatea Mântuitorului*”. În această lucrare conferențiarul accentuează personalitatea omenească și dumnezeiască a Mântuitorului și mai ales importanța religiei creștine, după credința noastră, singura religie adevărată, revelată de Dumnezeu și dovedită prin roade ca mântuitoare de suflet.

Dl. Morar I. din cl. IV ne dă de astă dată concursul său, executând foarte bine o priceasă,

După el urmează interesanta conferință a d-lui Ovidiu Gherman, tratând despre: „Filosofia în liceu”, subiect cam îndrăzneț și dificil pentru un elev de liceu, însă pentru dl. Gherman, care a dat dovadă, în dezvoltarea lucrării sale, de adânci cunoștințe, atât filosofice cât și apologetice, cred că a fost tot ce se poate mai potrivit cu aptitudinile și inclinările sale. Expune prima răsucire în viața elevilor, primul contact cu știința, necredința lor și revenirea la adevărata cale, dovedind tot odată că între religie și știință, adică între credință și rațiune nu există nici un conflict, ci dimpotrivă o perfectă armonie și un raport de ajutorare și întregire reciprocă, care folosește atât uneia cât și celeilalte. Pe lângă subiectul atât de captivant al conferințarului, lucrarea se mai evidențiază printr'un stil precis și joc al cuvintelor plăcut și original.

Programul se încheie cu un cor executat mulțumitor de elevii clasei a III B. conduși de dl. I. A. Crișan.

Atunci se ridică P. S. S. Episcopul nostru Dr. Grigorie Comșa, care printr'o emoționantă cuvântare spune emoția care l-a cuprins în fața unei atât de frumoase realizări și se bucură că știe credința creștină adânc înrădăcinată în sufletul tineretului, care, speră că va ajunge o generație luptătoare pentru biserica ortodoxă creștină.

P. S. S. aduce elogiul vrednicului conducător al liceului, d-lui Ascaniu Crișan, care este unul dintre cei mai de seamă reprezentanți a vieții intelectuale și religioase a orașului nostru, aduce elogiul corpului profesoral, precum și C. S. părintelui Sabin Ștefă, sub a cărui vrednică îndrumare a luat naștere societatea „Sf. Gheorghe” la liceul Moise Nicoară, care a dat roade atât de frumoase. Împărtășindu-ne cu binecuvântarea Sa arhierescă, P. S. S. încheie prevestind un viitor strălucit creștinesc tinerilor elevi și Societății „Sf. Gheorghe” și îndeamnă ca și mai departe să muncească cu același avânt.

Arad, 18 IV 1932.

Opreanu.

O șezătoare religioasă.

În ziua de 16 Aprilie a. c. s'a aranjat o șezătoare religioasă la școala profesională de fete din Arad. Școala stă sub îngrijirea „Reuniunii Femeilor Române” din Arad și este condusă de harnica directoare Dna Florica Stoichitoiu. La serbare a luat parte și Prea Sfinția Sa Domnul Episcop al Aradului, Dr. Grigorie Gh. Comșa, împreună cu P. C. S. Dl. Consilier Mihalu Păcățian. Apoi Dna prezidentă Dr. Ciceo Pop, Dna Dr. Ispravnic, public select și întreg corpul didactic. Sosirea Prea Sfinției Sale a fost primită cu ropote de aplauze, iar corul elevelor a intonat imnul: „Întru mulți

ani Stăpâne” condus de Părintele-prof. de religie Iuliu Hălmăgian. Programul s'a desfășurat într'o atmosferă de sărbătoare. Dra Stoica, profesoară de muzică, execută cu elevele punctele de cor din program cu cea mai mare precizitate, spre mulțumirea tuturor. Părintele Iuliu Hălmăgian, printr'o cuvântare introductivă, expune scopurile ideale urmărite prin aranjarea șezătorilor religioase și arată necesitatea lor în-deosebi astăzi, când sufletele oamenilor sunt infectate și imbate de diferite vicii. Urmează puncte bune predate de cor, declamări, conferință (Despre dragostea creștină) ținută de eleva Perlaș cl. IV și se încheie cu imnul religios „Cuvine-se cu adevărat”...

La fine Prea Sfinția Sa Episcopul Grigorie, cu fața-l plină de iubire părintească și cu mulțumire în sufletul Său, prin o cuvântare înălțătoare și convingătoare, mulțumește tuturor pentru clipele frumoase pe care le-a trăit aici în școala aceasta condusă cu multă hărnicie. Spune, mulți din lumea de azi sunt conduși de învățăturile greșite și idei contrare principiilor profesate de Hristos. Prin exemple frumoase, scoase din Sft. Scriptură, dovedește, că creștinul cel bun cu toată ființa lui trebuie să se devoteze faptelor bune. Femeile, despre care ne vorbește Sft. Scriptură, au jertfit totul pentru Hristos. Femeia Hananiacă nu-și pierde credința și nădejdea în Hristos, ci cu stăruință îi roagă să-l vindece pe fiica sa. Mântuitorul, văzând credința ei cea tare, îi împlinește dorința.

Așa și nouă, ne împlinește Dumnezeu toate dorințele, dacă avem credință în El. Mulțumește apoi Dnei Prezidentă Dr. Șt. Ciceo Pop pentru îngrijirea părintească ce o poartă școlii, împreună cu celelalte Dne membre: Dnei Directoare Fl. Stoichitoiu, Dnei Stolca și tuturor cari depun muncă pentru buna creștere a micilor odrasle, fiice ale bisericii noastre strămoșești și nădejdea neamului românesc.

Împărtășind pe cei prezenți de arhieresti binecuvântări, se interesează, ca un adevărat părinte, de viața internă școlară a elevelor, mulțumit de toate cele văzute.

Laudă se cuvine tuturor aceluia, cari muncesc pentru binele sfintei noastre biserici strămoșești și neamului nostru românesc.

Misiune religioasă în Căpruța.

Încă cu o săptămână înainte, părintele vestește de pe amvon ținerea unei misiuni religioase în comuna noastră, pentru zilele de 19 și 20 Martie a. c.

Poporul cu drag a luat la cunoștință aceasta căci este dornic de a i-se vesti cuvântul lui Dumnezeu.

În ziua de 19 la sfânta vecernie sosesc misionarul eparhial, cucernicul părinte Zenobie Brădean, și misionarul tractual, cucernicul părinte Ilie Chebelev și

preotul local Dimitrie Maci. După vecernie s'au efectuat mărturisirile credincioșilor de ambele sexe, împreună cu copiii școlii române. Seara la 7 ore s'a săvârșit Paveceraița, care a fost ascultată cu deosebită atențiune și evlavie creștinească, asemenea predica bine simțită a părintelui Chebelev a făcut impresiuni bune.

La Sfânta liturghie credincioșii comunei, în număr 134, în frunte cu notarul comunal Dl. Traian Laza, fiul veteranului învățător din frunțașă comună Caporal-Alexa, învățătorul Fiorea Stancu, primarul comunei Milenție Bălțean, episcopul parohiei, toți membrii consiliului parohial, studenții ș. a. se împărtășesc cu Sfta Taină a cuminecării.

La priceasnă urcă amvonul părintele misionar Z. Brădeanu, predicând despre „Iubirea deaproapelui“

Răspunsurile liturgice au fost date de corul mixt compus din peste 80 persoane a societății corale „Sf. Nicolae“, compus de preotul local.

Se constată cu multă satisfacție disciplina care domiea între credincioșii bisericii, ascultându-se serviciul religios cu o deosebită evlavie, asemenea a făcut impresiune bună recitarea de către întreaga biserică a „Credeul-lui“ și a rugăciunii „Tatăl nostru“, fapt care ar fi salutar ca toate bisericile să-l urmeze, având chestiunea aceeași o mare importanță.

După masă s'a săvârșit Sfta vecernie. După vecernie cuv. părinți misionari, împreună cu părintele din Dumbrăvița S. Munteanu, săvârșesc Taina Sfântului Maslu. Biserica este arhiplină de credincioși veniți chiar și din satele vecine. Părintele Ilie Chebelev, misionarul tractual, în cuvinte bine simțite arată, prin predică, credincioșilor însemnătatea acestei Sfinte Taine.

Ca încheiere, părintele local Dimitrie Maci mulțumește cuv. părinți misionari pentru oboseala avută cu misiunea religioasă, roagă pe Cucer. părinte misionar Brădeanu ca în numele comunității bis. de aici să transpună Prea Sf. Sale păr. Episcop Grigorie devotamentul și alipirea fiască față de capul bisericii, se ia la cunoștință că în parohia Căpruța credincioșii sunt fil cel mai bun al ortodoxismului, pe lângă toată uneltirea alor două-trei suflete rătăcite, cari au căutat a vârf zizane și desb'pare în mijlocul acestor credincioși.

Inv. dir.
Stancu Fiorea

Misiunea religioasă din Roșia-S.

Cu toată vremea rea ce a fost în privința transportului, Duminecă 10 Aprilie 1932, comuna noastră a avut fericirea să primească în misiune religioasă pe mai mulți cucernici preoți ai tractului Buteni, cari au desfășurat un bogat program, după cum urmează:

Sâmbătă 9 Apr. a. c. orele 3 p. m. s'a săvârșit

vecernia de către c. preoți: Lazar Ioja—Selegeni și M. Butariu—Loco. La sfârșitul vecerniei păr. Ioja, printr'o conferință bine pregătită, a arătat credincioșilor marea însemnătate a sf. spovedanii, pe care strămoșii noștri puneau mare preț, dar cu părere de rău, însă, noi cei de azi prea puțină importanță-i dăm. Cuvântarea și-a atins scopul, căci mai mulți credincioși s'au supus acestei taine; dimpreună cu elevii școlii noastre.

Duminecă 10 Apr. a. c. orele 10 a. m. preoții: Dimitrie Manațe—Paulian, Gh. Neagu—Revetiș și M. Butariu—Loco au servit în sobor sft. liturghie.

Aci predică c. pr. Dimitrie Manațe despre: sfta cuminecătură. Vorbitorul, dela începutul predicii și până la sfârșit, a fost ascultat cu mare atenție de către credincioșii comunei, ce erau de față într'un număr destul de mare. S'au cuminecat câțiva credincioși și copii de școală.

La orele 3 p. m. s'a făcut vecernia, după care—în localul școlii primare — a avut loc ședința catolică.

Această ședință s'a deschis de către c. pr. misionar Lazar Ioja, începându-se cu „Imnul Național“ care a fost executat de elevii școlii. După ce s'au recitat mai multe poezii cu caracter religios, păr. Gh. Neagu a vorbit despre: originea baptilismului, arătând în mod detaliat și precis cum că acești baptilști, primele botezuri ce le-au primit, le-au primit dela unmeșii lui Arpad, cari numai binele nostru n'au dorit. Intre timp, copiii școlii au executat mai multe cântări naționale.

Ca încheiere păr. M. Butariu — în numele locuitorilor — a adus calde mulțumiri c. preoți, cari au binevoit să participe la această misiune.

Dorim ca bunul Dumnezeu să le ajute la acești neobosiți preoți, ca și pe viitor să predice și să propovăduiască în pace și cu succes cuvântul Domnului.

S. Guță
Inv.

Misiunea religioasă din Joia-mare.

În 9 și 10 Aprilie a. c. s'a ținut o misiune religioasă foarte succesă în com. Joia-mare (prot. Buteni). La Vecernie a slujit păr. Iuliu Bodea și protosinghelul Evsevie Chirilă, administrator parohial localnic. Părintele Iuliu Bodea, în calitate sa de președinte al cercului misionar Buteni și ca duhovnic tractual, a ținut o predică bine lucrată și predată cu mult avânt, cu tema „Sf. Taină a pocăinții și efectele ei“. S'au spovedit bărbați și femei, precum și școlarii de ambe sexe din comună.

Duminecă 10 Aprilie a. c. la ora 8 s'a început serviciul Utreniei, iar sf. liturghie la ora 9½, slujind în sobor protolereul Ștefan Lungu, protosinghelul Evsevie

Chirilă, preoții Iuliu Bodea, Ieromonahul Pahomle Corpaș, pâr. Tiberiu Körösladány. La priceasnă a predicat pâr. prot. Ștefan Lungu „Despre cuminecarea vrednică”, Urmează apoi împărtașania bărbaților, femeilor și a copiilor de școală, circa 28 persoane.

După masă la ora 3 s'a slujit Vecernia tot în sobor. La sfârșit protolereul cetește o rugăciune asupra credincioșilor, potrivită pentru toate stările sufletești. În urmă predică foarte concls pâr. T. Körösladány, îndemnând pe credincioși să evite rătăcirile sectare și să se alipiască cu credincioșie la Biserica străbună. Face bună impresie asupra ascultătorilor.

La ora 3½ misiunea se 'ncele în școală cu conferința pâr. Ieromonah P. Corpaș „Despre cercetarea Sf. biserici și purtarea creștinului în sf. biserică”. A fost ascultat cu atenție de mulțimea credincioșilor.

Incheie protolereul, cu o cuvântare potrivită, îndemnând credincioșii la muncă și stăruință în cele bune și punându-și nădejdea în Bunul Dumnezeu.

Cronicar

Misiune Religioasă în Cintel.

În ziua de 9 și 10 Aprilie a. c. Preanonratul Domn Petru Marșeu, protopop al Chișineului, însoțit de misionarul tractual George Turic și de subsemnatul, a descins în frunțașă comună, curat românească ortodoxă, Cintel, la o misiune religioasă, în baza principiului că, de astfel de misiune au nevoie nu numai cei contaminați de diferite secte ci și cei buni și staționali în credința ortodoxă.

Acest principiu s'a adeverit pe deplin cu aceasta ocazie. Drept credincioșii au umplut complect spați-oasa biserică și au ascultat în cea mai mare disciplină atât serviciile religioase cât și cuvântările rostite. Misiunea s'a început cu Vecernia împreună cu Utronia, săvârșite sâmbătă la ora 7, după care serviciu s'au spovedit 60 de credincioși bărbați și femei. Duminecă deja de dimineață grupuri dese de credincioși se apropiu de biserică, dornici de a asculta cuvântul lui Dumnezeu.

Pela ora 9, când s'a început sf. Liturgie, biserică era arhiplină. Sf. Liturgie a săvârșit-o în sobor părintele protopop Petru Marșeu, asistat de preotul misionar George Turic și subsemnatul, iar răspunsurile liturgice le-a dat corul din loc, acum înfilițat și care promite a fi mai târziu fala comunei. Predica a ținut-o părintele protopop, având la bază pericopa zilei „vîndecarea fiului cuprins de duhul surd și mut”. În aceasta predică s'au scos în relief ostenețele și purtarea de grije a Tatălui pentru fiul său bolnav pe departe, ca apoi să îndemne pe copii a fi cu recunoștință față de părinții lor, cari și ei, ca și Tatăl din Evanghelle,

multă trudă și grije au pentru asigurarea unei vieți fericite fiilor lor.

Aceasta predică a fost rostită cu multă iscusință, încât mulți părinți și fii am văzut ștergându-și lacrimile. Cu împărtașirea celor spovediți, serviciul s'a sfârșit, anunțându-se după masă la vecernie o conferință religioasă a părintelui protopop.

Vecernia s'a început la ora 3 și a fost pontificată de către misionarul tractual George Turic, asistat de preotul Comunei Mihail Nistor și subsemnatul, în fața unui public foarte numeros. A urmat apoi conferința din protopop, care a fost ascultată în cea mai mare liniște și cu plăcere, deși a durat o oră întreagă.

În aceasta conferință s'au tratat cu un admirabil metod obiectele: cui a dat Iisus Cristos dreptul de a predica? de ce botezăm pruncii? și de ce cinșim Sf. Cruce. S'a dovedit admirabil și precis numai și numai cu Sf. Scriptură că; predicarea cuvântului Dumnezeu, Iisus Cristos l-a încredințat apostolilor, ei episcopilor, iar ei preoților, că de nu se va naște cineva din apă și din duh prin Sf. botez, nu va intra întru împărăția cerurilor, că pe cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa se cădea și fiului omului a se înălța pe cruce, ca tot cine crede în el să dobândească viața veșnică. Era o bucurie chiar și pentru noi a vedea fețele ascultătorilor radind de bucurie la câte un citat bine ales întru a dovedi că învățătura bisericii noastre este în consonanță deplină cu sf. Scriptură.

În sfârșit poporul a manifestat zgomotos, arătându-și bucuria că vede în mijlocul său pe prealubitul lor protopop la o așa muncă plăcută duhovnicească. De cele trupesti s'a îngrijit cu multă dragoste părintele Mihail Nistor din loc, precum și Halduc Petru, vrednicul notar al acestei comune, cărora și pe aceasta cale le exprimăm cele mai calde mulțumiri pentru organizarea și reușirea acestei misiuni.

Ștefan Rusu
preot în Nădab.

Misiunea religioasă din Dorgoș.

Plaga sectarismului în anii de după războiu a luat proporții întinse, găsind terenul potrivit în sufletele dornice de reforme și inovații, atât pe terenul fizic, cât și pe terenul de ordin spiritual. Dar nu numai atât, ci și situația economică fiind puternic sdruncinată. Această boală, cu toate că și-a trimis microbii pe toată întinderea pământului, i-s'a găsit totuși un remediu. Remediu acesta întâmplină destole greutăți, deoarece terenul de activitate are numeroase obstacole. Microbii sectarismului sunt nutriți de dolarii evreilor americani.

Oare tăria banului va putea cândva să lupte cu dogmele religiei creștine?

Un suflet părăsit, neîngrijit, va putea stă, cândva, alături de un suflet curat creștinesc?

Niciodată! Biruința va fi de partea sufletelor îngrijite.

În ziua de 26 Martie a. c., a sosit în comuna Dorgoș misionarul protopopiatului Lipova, părintele D. Luțai din Fiscuț. La orele 4 p. m. a oficiat Vecernia împreună cu parohul Vasile Groza, Biserica fiind tixită de credincioși. După terminarea Vecerniei Păr. Vasile Groza, harnicul nostru păstor, a arătat în câteva cuvinte rostul venirii Păr. misionar și-i urează bun venit. Cucernicul Păr. Luțai mulțumește credincioșilor din Dorgoș pentru deosebita atenție ce dau Sf. noastre Biserici „prin faptul că participă într'un număr așa de frumos la oficierea serviciilor divine”. Arată apoi importanța mărturisirii păcatelor și importanța Sf. Cuminăcături în viața creștinilor. Păr. duhovnic procedează apoi la mărturisirea credincioșilor.

În ziua de 27 s'a oficiat serviciul de dimineață, servind ambii preoți, iar după terminare se face mărturisirea credincioșilor rămași din preseara zilei.

Sf. Liturghie s'a oficiat de-asemena în sobor. Păr. Luțai a rostit o predică înălțătoare, dând explicație Sf. Evangheliei, având ca subiect: „Vindecarea slăbănogului din Capernaum”. Prin cuvinte alese a arătat puterea de credință a celui ce-a stăruit spre a fi mântuit. Sfaturile le-a dat cu o deosebită măiestrie, dând dovadă că este un bun mântuitor al cuvântului.

Terenul acestei misiuni a fost bine pregătit de harnicul nostru păstor Păr. Groza, dovada o dau cele 130 persoane ce-au pășit în fața Sf. Altar, gustând Curat Trupul și Prea Cinstitul Sînge al Mântuitorului.

Răspunsurile la Sf. Liturghii le-au dat cele două coruri din comună; Corul elevilor de la Școala primară din loc de sub conducerea înv. Nicolae Teodorescu și corul bărbătesc din comună.

Deși timpul a fost cât se poate de defavorabil, Sf. Biserică a fost tixită de credincioși.

Pe această cale mulțumim celor ce și-au dat osteneala, spre a împărtăși învățăturile Sf. Scripturi și le urăm: „Mulți ani!” spre a veni și de altă dată în mijlocul nostru.

N. Teodorescu înv.

Reveniri la biserică mamă.

Prin stăruința neobosită a părintelui S. Bulcu, în comuna noastră Șomoșcheș s'au desfășurat două zile din ruginosul lanț al botezului, ieșind din noroiul ce-l copleșea, arătându-se lumii strălucitoare a Bisericii ortodoxe, prin Taina sf. Botez. S'a rupt lanțul păcătoșilor și s'a întregit al drept credincioșilor.

Doi baptilști fanatici vin în fața sf. Altar, pentru a-l scoate din ghiarele sectarilor și a-l da în mâinile

lui Dumnezeu. Cu lacrimi de bucurie în ochi, se apropie de sf. taină a Botezului ortodox, prin care se renaște pentru împărăția lui Dumnezeu și-și spală haina sufletelor de păcatele grele în care au fost târași.

Ioan Grecu, în etate de 12 ani, prin Botezul Bisericii ortodoxe creștine, în ziua de 31 August a. tr., se desparte de ladul baptilist, ce-l ținea în mrejele sale, și intră în ceata celor drești ai Bisericii noastre.

Ziua de 2 Februarie a. c. aduce o mare bucurie în sufletele creștinilor din Șomoșcheș, prin faptul, că Persida Frențiu, în etate 19 ani, își lapădă haina mohorâtă a baptilismului și se îmbracă în haina de sârbătoare a creștinismului ortodox, primind, cu nespusă bucurie, botezul așezat de Mântuitorul lumii, spre lertarea păcatelor și spre viața de veci.

Să dea Dumnezeu, ca fapta acestor tineri să deschidă ochii rătăciților și să servească de pildă și îndemn spre deșteptare la viața cea adevărată și bine plăcută lui Dumnezeu. Ca și ceilalți orbi să apuce pe calea cea strămtă, care duce la mântuire, la începutul căreia stă Biserica ortodoxă, cu făclia aprinsă, arătând drumul și luminându-l cu învățăturile sale.

M. Sa Regele Carol în Arad.

Marți în 26 Aprilie a. c. orașul nostru a fost surprins de o bucurie nemărginită. Iubitul nostru Suveran, M. Sa Regele Carol al II-lea a sosit pe neașteptate la Arad, ca să împartă ajutoare momentane celor nepăstuiți de dezastul apelor, să-i mângăie și să vadă cu ochii proprii ravagiile pricinuite de revărsarea apelor.

Trenul regal a intrat în gara din Arad fix la orele 3 d. m. unde M. Sa a fost primit de reprezentanții autorităților bisericești în frunte cu P. S. Sa Grigorie, apoi de autoritățile civile și militare și reprezentantele societăților femeilor române din loc. Prefectul și Primarul au întâmpinat pe Suveran cu vorbiri însuflețite. După ce M. Sa a strâns cu căldură mâna P. S. Sale Părintelui Episcop Grigorie și a dlui fost ministru Ștefan C. Pop, a plecat cu mașina la Micălaca, urmat de alte automobile.

Aici Suveranul a intrat în sf. biserică, unde P. S. Sa Episcopul nostru, încunjurat de consilierii eparhiali, a oficiat un serviciu divin. La fine P. S. Sa Episcopul Grigorie a rostit următoarele cuvinte înduioștoare.

SIRE!

Locuitorii din Micălaca și alte cartiere ale orașului Arad cu ochii încă umezi de încercările năvalnicilor ape, varsă acum lacrimi de bucurie că pot vedea în Majestatea Voastră

pe Crainicul purtării de grije a Cerului, care V-a trimis să arătați că suferințele acestui popor sunt și ale Majestății Voastre. Dragostea părintească ce o arătați acestor locuitori le va sporî speranța, perseverența și bărbăția spre a-și reface gospodăriile lor, iar prin graiul meu acești buni creștini și Români Vă asigură de vecinica lor recunoștință știind că V-ați îndurat prea grațios a-l ajuta în numele lui Dumnezeu care poartă grijă de dânsii.

Să trăiți SIRE.

De aici Suveranul a trecut să vadă casele dărâmate și a împărțit între săracii din Mică-laca veche, nouă și Murășel peste 300.000 lei.

La orele 5 și câteva minute M. S. Regele nostru Carol a părăsit Aradul plecând spre București.

INFORMAȚIUNI.

Hristos a înviat. Tuturor colaboratorilor, pretenilor și cititorilor acestei reviste le dorim sărbători fericite și le zicem cu bucurie: Hristos a înviat!

Ședință plenară. Joi în 21 Aprilie a. c. Consiliul nostru eparhial a ținut ședință plenară, sub prezidiul P. S. Sale Părintelui Episcop Grigorie.

A fost ales cu unanimitatea voturilor șef-contabil la consiliul nostru eparhial, dl Remus Moldovan, șef de serviciu în Ministeriul de Industrie și Comerț. Noul nostru funcționar este fiul dlui Iosif Moldovan din Arad, fost inspector al învățământului primar. Să fie în ceas bun.

În ședința plenară s'au rezolvit și alte acte de interes bisericesc.

Logodnă: Alexandru Siniteanu ales capelan în parohia Sălciva, a logodit pe simpatica D-șoară Grațiana Gabâr din Sălciva. Urăm tinerilor deplină fericire.

Anul 1933 — an sfânt. În anul 1933 se serbează pentru a 1900 oară ziua în care Mântuitorul Hristos a murit pe cruce și a înviat din morți pentru mântuirea neamului omenesc. Preoții din Franța au pornit o mișcare pentru a se declara anul 1933 de an sfânt.

Clerul din Ucraina a trimis președintelui conferinței de dezarmare dela Geneva o plângere, prin care arată că ocârmulrea sovietică obișduiește sf. Biserică și pe slujitorii săi. Tot în această plângere se arată că sovietele depun multă trudă pentru a resvrăti sufletele tineretului, umplându-le de ură în contra popoarelor din țările luminate și pregătindu-l pentru o viitoare bătălie în contra Europei.

Au dat jos crucea din școli. Lucrul acesta s'a întâmplat în Spania francmasonică. Conducătorii de astăzi ai acestei țări, deși au făgăduit a lăsa liberă religia, totuși aduc legi și dau o mulțime de ordine prin care dovedesc că sunt protivnici religiei. Acum de curând, cu toată împotrivirea populației, au reușit să scoată crucele din școli. Profesorul spaniol Unamuno, care a luptat mult pentru binele norodului spaniol, crede că politica guvernului spaniol de astăzi va duce moartea Spaniei.

În Anglia sunt astăzi 400 automobile biserici. Aceste mașini merg la țară, în fiecare Duminică, iar preotul face slujba religioasă, ține predică și împărtășește credincioșii din Anglia.

Cugetări înțelepte. — Adevărul este o floare atât de luminoasă, încă mulți oameni nu pot suporta această lumină. Mulți închid ochii și nu vor să vadă flacăra adevărului, iar alții fug de Adevăr, temându-se să nu fie arși de această flacăra. **Goethe.**

La judecătoria Judecătorul întreabă pe un cămătar reclamat:

— „Este adevărat că lei camătă sută la sută?”

— „De unde, domnule judecător! — răspunse acuzatul. — Poate cămătarul cel mare or fi luând sută la sută; însă eu nu iau decât un singur leu la un leu.”

Nr. 2633/1932.

Comunicat Oficial.

Onor. Consiliu Central Bisericesc din București, cu adresa Nr. 2503/1932, ne face cunoscut că Tipografia Cărților Bisericești a retipărit câteva cărți din cele mai importante și indispensabile pentru ritual, cum sunt: Mineiele pe toate lunile. Liturghierul, Evhologhiul, Penticostarul și Tridul.

Având în vedere că fiecare biserică trebuie să fie prevăzută cu cărțile necesare pentru ritual:

Invităm pe Cucernicii Preoți și parohiile să cumpere aceste cărți pentru trebuințele lor, procurându-și-le fie direct pe contul parohiei,

acolo unde veniturile le permite, fie prin credincioși cari să fie îndemnați și stimulați ca să dăruiască bisericii cărțile de cari au nevoie.

Informațiunile necesare se vor cere direct dela Tipografia Cărilor Bisericești în București.

Arad, din ședința Consiliului eparhial dela 15 Aprilie 1932.

Consiliul Eparhial ort. rom.
Arad.

In atenția Dlor Caticheși.

Singurele manuale de religie pentru școalele primare, aprobate de sf. Sinod, sunt cărțile de preotul N. Crișmariu: Istorioare biblice Lei 22; Istorioare bisericești, Lei 20 — și Catechismul Lei 20.

Carte de rugăciuni pentru elevii școlilor primare de Dr. Grigorie Comșa, episcopul Aradului, legată în pânză, Lei 15.

De vânzare la Librăria Diecezană. Arad.

Librăria Diecezană Arad.

Bdul Regina Maria 12 și str. Eminescu 18. Complex asortată cu registrele, imprimatele și rechizitele necesare la începerea anului școlar.

Mare asortiment de cărți școlare curs primar.

Dlor învățători le oferă rabatul cuvenit.

A V I Z.

Rugăm, pe această cale, pe toți abonații restanți pe a. 1931 la foaia „Biserica și Școala”, să binevoiască a-și regula abonamentul personal și al parohiei, cu posibilă urgență.

Administrația foii
„BISERICA și ȘCOALA”
Arad, Str. Eminescu No. 18.

Red. responsabil: **Protopop SIMION STANA**

In atențiunea Onor. D-ni conducători ai Oficiilor Parohiale.

Librăriei Diecezane Arad str. Eminescu No. 18 i-a reușit a se pune în legătură cu o fabrică de lumânări, ce ard fără să facă fum sau să picure, astfel că este în situație a oferi pe un preț convenabil numai lumânări de cea mai bună calitate în orice dimensiune și cantitate:

Lumânări de ceară garantată albită	kgramul	Lei 320
Lumânări cu compoziție de 50% ceară albită garant.	„	Lei 250
Lumânări din ceară naturală de albine nealbită	„	Lei 200
Lumânări din ceară minerală albită	„	Lei 150
Lumânări din ceară minerală nealbită	„	Lei 100
Lumânări din comp. de ceară minerală alb. cu 50% paraf.	„	Lei 70

precum și toate rechizitele bisericești necesare, ornate, reverenzi, icoane pictate pe pânză, lemn ș. a. cu prețuri foarte reduse, oleiu pentru candelă ș. a.